

Holly Hepburn

Stormachtige dagen

Een jaar in Castle Court – deel 3

1

‘Weet je zeker dat dit een goed idee was?’ mompelde Cat Garcia terwijl een kleine kudde vastberaden zesjarigen over de winkelvloer van Smart Cookies buitelde, elkaar lachend verdringend terwijl ze tussen de benen van klanten door renden om onder de ronde tafels te kijken waar de kwetsbare voorraad hoog opgestapeld stond.

Sadie glimlachte van achter de met glas bedekte toonbank naast de kassa. ‘Ik weet het zeker,’ zei ze, terwijl ze een discreet knikje gaf aan de twee vrouwen die met de kinderen waren binnengekomen. Ieder van hen hield een paastrommeltje met koekjes vast terwijl ze de versierde eitjes die aan edelstenen deden denken bewonderden die aan een klein paasboompje hingen. ‘Terwijl de kinderen op jacht zijn naar de volgende aanwijzing, zijn de moeders aan het winkelen.’

Cat was minder overtuigd. Ze wist dat enkele andere zaken in Castle Court deelnamen aan Chesters paaseierenjacht, waaronder de kantoorhandel, maar hun waar was niet zo fragiel als dat van hen. En het was de laatste zaterdag voor Pasen: het winkelend publiek was volop op de been en Castle Court was druk, ondanks de felle wind en de plenzende regen. Een artikel in het lifestylemagazine *Good Housekeeping* had al voor een lawine aan onlinebestellingen en een toename aan passanten gezorgd. Moesten ze echt op deze manier meer klandizie trekken?

Ze zuchtte. ‘Zo meteen valt een van de displays om en moeten we al die koekjes weggooien.’

Nu moest Sadie lachen. ‘Ben jij de Grinch die Pasen heeft gestolen? Relax!’

‘Hmmm.’ Cat deed haar best om de frons die zich tussen haar

wenkbrauwen genesteld had te verdrijven. Ze keek naar de tafel met de paastrommels, het leek wel alsof er flink wat verkocht waren. ‘Misschien heb je gelijk.’

De jongen met het rossige haar die de speurtocht leidde slaakte een triomfantelijke kreet terwijl hij zich stortte op het platte kartonnen ei dat Sadie aan de muur vlak bij de voordeur had gehangen. ‘Gevonden!’

Haar nek uitstrekkend probeerde het enige meisje in de groep met een vastberaden uithaal het pastelgroene kaartje te grijpen. ‘Wat staat er?’

‘Hé, ik zag het als eerste,’ zei de jongen, die het kaartje buiten haar bereik hield en het omkeerde. ‘Er staat: “De koning van het hof heeft de volgende aanwijzing. Die vind je niet hier, ga naar de eerste verdieping!”’

De groep stoof naar de deur, waardoor enkele klanten haastig opzijsprongen. ‘Niet zo snel,’ riep een van de vrouwen. ‘We moeten hier eerst voor betalen.’

De kinderen kreunden in koor.

‘Maak je geen zorgen, ik heb gehoord dat de paashaas genoeg schatten heeft achtergelaten. Gewoon het spoor volgen,’ zei Sadie met een glimlach terwijl hun moeders hun aanwinsten naar de toonbank brachten.

‘Ik zou willen dat de paashaas iets aan die regen kon doen,’ mopperde een andere moeder terwijl ze over haar schouder naar het raam keek. ‘Het voelt alsof het al de hele week nat is geweest.’

‘Het is het staartje van de orkaan Miranda uit Amerika,’ zei Sadie. ‘Blijkbaar gaat het alleen nog maar erger worden.’

Cat hield de kinderen in de gaten die de boerderij van koek bestudeerden die Sadie had gemaakt. ‘We verkopen een kit waarmee je je eigen paaskoekje kunt versieren,’ zei ze tegen de vrouwen. ‘Bevat alles wat je nodig hebt om een eetbaar meesterwerkje te maken, drie voor de prijs van twee. Daarmee regel je misschien een uurtje pais en vree tijdens een regenachtige middag.’

Beide moeders keken geïnteresseerd. ‘Ik neem er drie,’ zei de ene met een dankbaar gezicht. ‘Anders klimmen ze tegen de muren op.’

‘En ook drie voor mij,’ zei de tweede vrouw. ‘Misschien ga ik het

zelf ook proberen, maar dan zullen ze er nooit zo goed uitzien als die van jou.’

‘Sadie is een kunstenaar met glazuur,’ zei Cat. ‘Een echt genie met een spuitzak.’

‘Dat weet ik niet hoor.’ Met rode wangen rekende Sadie de aankopen af. ‘Maar ik hoop dat de kinderen het leuk vinden om hun koekjes te versieren. Het leidt hen zeker af van het weer. Mijn dochtertje is vijf en vindt het geweldig om haar eigen ontwerpen te bedenken.’

‘En vast ook om ze op te eten?’ zei de eerste vrouw grijnzend.

Cat luisterde hoe Sadie en de twee moeders overlevingstips voor regenachtige dagen uitwisselden. Toen ze net begonnen waren met Smart Cookies, nam Sadie haar dochter, Lissy, nog weleens mee naar werk. Iedereen aan de binnenplaats was door haar betoverd, maar er was geen twijfel mogelijk dat je haar wel in de gaten moest houden. Cat kreeg nog steeds pijn in haar buik als ze terugdacht aan de middag waarop Lissy de winkel uit gelopen was en verdwenen was in de menigte kerstinkopers in Castle Court. Gelukkig was het meisje niet ver geweest, maar het had zowel Cat als Sadie wakker geschud. Sadie had nu betrouwbare opvang die hielp tijdens de schoolvakanties en Daniel sprong bij wanneer ze op zaterdag moest werken. Hoe erg Cat Daniel ook niet mocht, ze moest toegeven dat hij een nieuwe weg was ingeslagen sinds hij en Sadie met kerst hadden besloten om het opnieuw te proberen met hun huwelijk. En ook al had Cat Lissy graag om zich heen, de winkel was geen geschikte plek voor een vijfjarige, zeker niet vlak voor het paasweekend. Alhoewel ze het niet zo druk hadden als Elin met haar chocolaterie; de Zwitserse eigenaar, normaal gesproken zo nuchter, zag er steeds afgematter uit elke keer dat Cat haar zag.

‘Dank je,’ zei Sadie terwijl ze de elegante papieren tasje met daarop het blauw met gouden logo van Smart Cookies overhandigde. ‘Veel plezier en vergeet ons niet te taggen als je foto’s van je koekjes op social media zet.’

‘Succes met de speurtocht,’ riep Cat de kinderen na.

Zodra ze de winkel hadden verlaten stormde een nieuwe enthousiaste groep over de natte deurmat, met doorweekte moeders in hun

kielzog. ‘Zie je?’ mompelde Sadie tevreden. ‘Ik zei toch dat het de moeite waard was om in de winkel een aanwijzing te verstoppen.’

Cat schudde haar hoofd. ‘Je hebt vast gelijk, maar door al dat gewiebel van de schappen gaat mijn hart als een gek tekeer. Zal ik thee voor ons zetten?’

Haar beste vriendin lachte. ‘Bij twijfel, zet een pot thee.’

‘Precies,’ antwoordde Cat, die naar de keldertrap liep.

Ze liet de nieuwe groep spoorzoekers over aan Sadie en ademde opgelucht uit toen ze langs de schragentafels liep die ze gebruikten voor hun glazuurworkshops en de rustige keuken bereikte. Cat had altijd al een chef willen worden en wanneer ze omringd werd door haar werkgerei werd ze altijd onmiddellijk rustiger. Maar deze keuken was bijzonder, deels omdat die het hart van de zaak was waar Cat en Sadie alles in gestopt hadden, en deels omdat ze hier zoveel rustige ochtenden had doorgebracht, bakplaten vol koekjes bakkend die Sadie dan perfect kon versieren. Maar de keuken was vandaag niet verlaten: Delilah stond er neuriënd deeg uit te rollen. Ze keek op toen Cat op haar afliep.

‘Koppie thee doen?’ vroeg Cat aan de grijsharige assistent.

Delilah klopte haar handen af aan haar blauw met gouden schort. ‘Natuurlijk. Maar ik zet het wel.’

‘Nee, ga lekker verder,’ zei ze, knikkend naar het goudkleurige deeg op het aanrecht. ‘Het ziet ernaar uit dat je zo kunt beginnen met steken.’

‘Klopt,’ zei Delilah. ‘Eerst de ravottende lammetjes en kuikentjes, en daarna moet ik nog chocolade-eitjes steken voordat het lunchtijd is.’

Cat ademde diep in en genoot van de vage kaneelgeur die in de lucht hing. ‘Wat zijn dat voor kruidige koekjes die ik ruik?’

De oudere vrouw knikte. ‘Ik ben alvast begonnen aan de met juwelen ingelegde kruizen voor het feest van de bisschop op paas-zondag: zijn huishoudster heeft de volledige bestelling aankomende zaterdag al nodig.’

Niet voor het eerst bedankte Cat de hun goedgezinde sterren die ervoor gezorgd hadden dat Delilah op hun advertentie voor een assistent had gereageerd. De mollige, gepensioneerde kantinejuffrouw

met haar pretoogjes was zo geknipt voor de functie dat het voor Cat voelde alsof ze altijd al lid geweest was van het Smart Cookies-team. Haar opgewekte karakter verhulde een geduchte efficiëntie: precies de soort persoon die Cat graag in haar keuken had. En ze wist bijna alles van bakken. ‘Ik weet niet hoe we het ooit zonder jou hadden moeten redden, Delilah,’ zei Cat lachend. ‘Bedankt.’

‘O, hou toch op,’ zei Delilah, ook al keek ze opgetogen. ‘Als Clare en Sadie alles donderdag geglazuurd kunnen krijgen, dan kan ik ze op weg naar huis bij de woning van de bisschop afgeven. Geen enkele moeite.’

‘Dan is een kopje thee voor je zetten wel het minste wat ik kan doen,’ antwoordde Cat. Ze liep om Delilah heen en zette de waterkoker aan.

Ze was onderweg naar boven met twee hete koppen thee toen ze zag hoe Clare zich een weg tussen de de klanten door baande. Ze had een verwrongen paraplu bij zich.

‘Het regent dus nog steeds.’ Cat bekeek het verwaaide haar en de druipnatte schoenen van de andere vrouw met medeleven.

Clares hak gleed uit op de gladde vloer en ze greep een tafel vast om zichzelf in evenwicht te houden. ‘Een beetje. Ik werd bijna de Bridge Street uit geblazen. Ik ken die Miranda niet, maar het is een pittige tante.’

Cat reikte haar een van de koppen aan. ‘Hier, pak aan. Ik schenk er nog wel eentje in.’

Tegen de tijd dat het water weer kookte en ze weer thee had gezet, was het nog harder gaan regenen. De winkel stond stampvol met mensen die aan het schuilen waren voor de plensbui. Cat probeerde zich niet eens door de menigte te bewegen: zij bleef bij het beslagen raam staan en keek over Sadies *Waterschapsheuvel*-etalagedisplay naar de regendruppels die buiten klaterend plassen vormden. Het water liep al bijna als een rivier over het Court en stroomde naar de afvoer, waar het opborrelde en schuimde bij de metalen roosters. De lucht had de onheilspellende kleur van grijs leisteen, doorspekt met grimmig amber; daartegen afgetekend zwiepten de takken van de eikenboom in het midden van het Court heen en weer alsof ze van papier waren en niet van hout. Storm Miranda kwam echt op gang.

Sadie ging naast Cat staan met een ongeruste blik in haar ogen. ‘Kijk naar die plassen,’ zei ze, terwijl de regen in alle ernst tegen de ramen begon te roffelen. ‘Het valt sneller dan het kan weglopen.’

Cat keek naar de stortvloed die van de hogere verdiepingen op de luifels van de winkels stroomde en ze kreeg een wee gevoel in haar buik. Als de regen niet snel afnam, dan bestond er een reële kans dat het Court zou overstromen.

‘We hebben vast geen zandzakken in de kelder, of wel?’ vroeg ze Sadie.

Haar vriendin staaarde haar aan. ‘Nee. Denk je dat we die nodig hebben?’

‘Ik hoop het niet.’ Cat onderdrukte een zucht. ‘Maar misschien moeten we iedereen naar buiten werken, voor het geval dat.’

Sadie leek ontzet. ‘We kunnen ze niet nu naar buiten sturen, dan raken ze doorweekt.’

‘Als deze regen zo aanhoudt, worden ze toch wel nat, of ze nu binnen of buiten zijn,’ zei Cat. ‘Denk eens in wat voor paniek er ontstaat als het water naar binnen loopt.’

‘Denk je echt...’ begon Sadie, terwijl ze weer uit het raam keek.

‘Ik weet het niet,’ zei Cat, ‘maar ik neem liever het zekere voor het onzekere.’

Sadies gezichtsuitdrukking ging heen en weer tussen twijfel en ongelooft, en toen knikte ze. ‘Je hebt gelijk.’ Ze schraapte haar keel. ‘Dames en heren, het spijt me dat ik u dit aan moet doen, maar ik weet zeker dat u allemaal ook hebt gezien dat het waterniveau in het Court aan het stijgen is. Ik ben bang dat we de winkel tijdelijk moeten sluiten om voorzorgsmaatregelen te treffen.’

Het gemompel en gemopper in de winkel zwol aan. Cat bereidde zich voor op een strijd met het verzamelde winkelpubliek. ‘Het spijt ons echt heel erg,’ riep ze. ‘Maar als u nog wat wilt afrekenen, kom dan naar de kassa. Bedankt voor uw medewerking.’

De klanten die trommels en dozen van Smart Cookies vasthielden begonnen naar Clare achter in de winkel te schuifelen. Anderen liepen naar de deur. En toen riep een geschrokken stem door de klamme lucht: ‘Kijk! Het is te laat!’

Een man in een natte regenjas wees naar de onderkant van de

blauwe winkeldeur. En inderdaad, een gestage stroom water kroop onder het hout door en doorweekte de al vochtige deurmat.

De moed zonk Cat in de schoenen. Wat nu? Als ze de deur opendeed om iedereen naar buiten te laten, dan zou er nog meer regenwater naar binnen stromen. Maar wat konden ze anders doen?

Sadie greep haar arm vast. ‘We moeten ons op het ergste voorbereiden.’

Met een onthutsend gevoel van onwerkelijkheid knikte Cat. ‘We moeten alle voorraad die dicht bij de grond staat verplaatsen,’ zei ze. ‘Dan kan de deur open en kunnen jullie naar buiten.’

En het water naar binnen, dacht ze stilletjes. Naast haar begon Sadie de lades onder de ronde displaytafels te openen en de dozen en trommels eruit te pakken.

De jonge vrouw naast haar stak haar handen uit. ‘Waar moeten ze heen?’

‘Op de toonbank alsjeblieft,’ zei Sadie dankbaar.

De vrouw pakte de dozen aan en gaf ze door aan de volgende klant, die ze ook weer doorgaf waardoor de klanten een keten vormden. Anderen trokken lades onder andere schappen open en begonnen met hetzelfde proces. Nu ze zag dat alles onder controle was, ging Cat richting de trap. ‘Ik ga kijken wat ik in de keuken kan doen,’ zei ze, terwijl ze niet probeerde te bedenken hoe haar geliefde werkplek eruit zou zien als die met regenwater overstroomd was.

Delilah keek op toen Cat de kelder in kwam stommelen. ‘Wat is er aan de hand?’

‘We hebben een enorm probleem,’ zei Cat.

Delilah luisterde naar haar beknopte uitleg en tuitte toen haar lippen. ‘Er is ooit iets vergelijkbaars gebeurd bij een school waar ik werkte. Het eerste wat er moet gebeuren is de hoofdschakelaar omzetten, dat is veiliger. Dan bedenk je wat er gered moet worden en wat er achter kan blijven.’

‘Ik regel de elektriciteit, jij pakt wat je pakken kunt en gaat naar boven.’

Even dacht ze dat Delilah tegen haar in zou gaan, maar toen knikte de grijsjarige vrouw. ‘Ik neem zoveel koekjes mee als ik dragen kan.’

Toen Cat terugkwam van de kast waar de hoofdschakelaar zat, was Delilah al weg. Ze werkte snel in het vage licht dat binnenviel door de balustrade: ze trok de plastic tafelkleden van de schragentafels en gooide ze over haar mixers: ze waren te zwaar om naar boven te tillen en de tafelkleden zouden ze misschien tegen waterschade kunnen beschermen. Ze griste in de lades en gooide een handjevol van haar meestgebruikte koekjesvormen in een tas, voordat ze naar boven rende terwijl ze een verontschuldiging fluisterde naar de keuken die ze achterliet op het moment dat de nood het hoogst was.

Sadie was druk geweest: op de toonbank stond de winkelvoorraad hoog opgestapeld. Clare deed haar best om meer ruimte te maken. 'Ik denk niet dat we nog plek hebben voor meer,' zuchtte Sadie spijtig.

'We hebben toch geen tijd meer,' zei Cat dof terwijl ze met haar hoofd naar de deur en de toenemende regen knikte. 'Iedereen naar achteren. Het staat op het punt hier heel erg nat te worden.'

De klanten schuifelden naar achter en maakten een pad vrij naar de ingang. Tandeknarsend probeerde Cat het zompige geluid onder haar voeten te negeren. Tenzij ze het mis had, was een doorweekte deurmat de minste van haar zorgen wanneer ze die deur opende. Ze haalde diep adem, pakte de deurknop en trok.

Ook al was ze erop voorbereid, toch deed de kracht van het water Cat nog steeds schrikken toen het over haar schenen stroomde. Achter haar mompelde de menigte en schoof nog verder naar achter terwijl het regenwater over de vloer golfde. Cat wachtte tot de vloedgolf afnam, maar dat gebeurde niet. De stroom gutste en gorgelde helemaal naar de trap, de kelder in.

'Oké, iedereen naar buiten!' riep ze terwijl ze met haar arm naar de deur gebaarde. 'Snel, maar doe voorzichtig, alsjeblieft.'